

Anledning til at komme tilbage til dette Spørgsmaal, og da blev det ogsaa taget under Overvejelse, men den Gang fandt man heller ikke tilstrækkelig Grund til at fravige den ældre Retsanknuelse, og satte derimod ind i denne Lov et Par Bestemmelser sigtende til at betrygge Panthaberens Ret, hvorved man den Gang mente, at de vilde faa den fornødne Beskyttelse, navnlig bestaaende deri, at alle de Panthavere, hvis Fordringer vare forfaldne, skulde være berettigede til at forlange Ejendommen sat til Auktion uden større Tidsforhaling end den, som følger af de Fristes, som Auktionslovgivningen forlanger iagttagne. Den samme Ret til at forlange Pantet sat til Auktion skulde ogsaa tilkomme de Panthavere, hvis Pantet ikke vare forfaldne, naar Fordringerne ikke kunde anses for at være fuldkommen sikre, altsaa f. Eks. naar det ikke var gode første Prioriteter eller deslige. Med denne Lovs Behandling er imidlertid dette Spørgsmaal atter blevet rejst, idet man har gjort gældende, at det var en naturligere og Panthaberens Ret mere respekterende Stilling, at han skulde have Valget, at han altsaa var berettiget til, hvis han foretrak det, at forfølge Salget, uafhængig af Konkurs. Det er det ene af de Forlangender, der ere fremsatte. Det andet er en Røst over et Forhold, som ikke kan undgaaes efter den gældende Ret, nemlig det, at naar Voet stiller den pantsatte Ejendom til Evangsauktion, og naar Lovgivningens Udgang til at forlange flere Auktioner er udtømt, saa skal Ejendommen sælges, selv om der intet Overstud bliver til Voet, en Regel, som man i mange Tilfælde har ment paagjorte Panthavere et Tab, som de maatte kunde have undgaaet, hvis det havde staaet i deres Magt at hale Tiden længere hen, at udsætte Tidspunktet for Ejendommens Realisation. Det er disse 2 Fordringer, som navnlig ere gjorte gældende, skønt det jo maa erkendes, at de nærmest høre hjemme i en Konkurslov, og at det rette Sted til, hvis man finder dette at være en Fejl i den bestaaende Lovgivning, at rette denne Fejl, vilde være en Revision af Konkursloven, har jeg imidlertid dog troet at burde inødfkomme dette Ønske, som, efter først at have gjort sig stærkt gældende i de praktiske Juristers Kreds udenfor Salen, nu ogsaa er gjort gældende i det ærede Udvalg, og som det vil ses, er det, naar man vil se Sagen fra dens juridisk-tekniske Side, den vigtigste Forandring, Lovforslaget er undergaaet, siden det blev forelagt dette Ting i den Stikelse, hvori det blev vedtaget af Randsstinget i Fior.

Saad disse to Endringer angaar, finder det første, nemlig Retten for Panthabereren til, naar han vil vælge dette, at forfølge uafhængig af Konkursen, sit Udtryk i den under Endringsforslaget Nr. 41 opførte § 46 b. Det vil ses, at det der er fundet rigtigt at sætte en vis Tid, inden hvilken Panthabereren skal træffe sit Valg, idet nemlig Voet har et vist Krav paa, ikke altfor længe efter at Behandlingen er begyndt, at komme til Rundskaab herom. Men saa, naar han altsaa inden den Tid bestemmer sig, aabnes der i denne Paragraf en Udgang for ham til at forfølge sin Pantet uafhængig af Konkursen — saa vidt som det er muligt, naturligvis, thi det er jo indlysende, at dersom andre, navnlig bedrestillede Panthavere, fordre Realisation gennem Konkursen, er det deres Ret, som man ikke kan forholde dem, og det er jo ogsaa indlysende, at Konkursvoet selv maa have Lov til at prøve paa, om der ikke ved Auktionen skulde kunne blive et Overstud til de personlige Kreditorer. Altsaa disse to Begrænsninger maa Panthaberens Ret være underkastet. Og saa maa det dernæst være en naturlig Følge af, at han saaledes agter at holde sig helt udenfor Konkursbehandlingen, at han heller ikke maa fremsætte noget Krav i Voet. Han maa vælge at holde sig helt og holdent til sit Pant og frasalde Krav paa Dividende i Voet. Naturligvis betyder dette ikke, at han skal renoncere paa Fordringen. Fordringen mod Fallenten beholder han alligevel, men han maa ikke gøre den gældende overfor Voet, en Ting, som jo i praktisk Henseende i Reglen ikke vil betyde meget, da i disse Tilfælde, som her sigtes til, den paagældende Panthaber som oftest ikke har noget som helst andet at vente Fuldbestgørelse af end sit Pant. Det er altsaa den ene af de vigtige Forandringer, der ere blevene foretagne. Den anden sigter til at hjælpe Panthabererne i det Tilfælde, hvor de ikke have valgt denne Fremgangsmaade fra første Begyndelse af, men hvor de have ladet Ejendommens Realisation gaa sin sædvanlige Gang paa den Maade, at Voet har sat den til Auktion. Naar det saa viser sig ved Auktionen, at der intet bliver tilovers til Voet, er det, at man vil undgaa, at Ejendommen saa ubetinget skulde sælges. Det erkendes fra min Side, at der er en Ubillighed mod Panthabererne heri, og for saa vidt kan den Ant, der fra denne Side er bleven fremsat, være begrundet, men jeg tror nok, at man under dette Spørgsmaals Behandling ikke er gaaet tilstrækkelig vidt i at forfølge sin Tankgang. I Almindelighed vil man finde i de Henvendelser, der have fundet Sted til Ministeriet og til Rigsdagen, at Folk ere blevene